

Arrest

nr. 298 784 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GAND

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 21 juli 2021, dient op 22 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 4 november 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 1 december 2022.

1.3. Op 23 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 23 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Basawul, een dorp gelegen in het Momand Darah district, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging tot de zevende graad naar school en bent gestopt omwille van de problemen die u kreeg. Daarnaast ging u ook naar de madrassa. U had geen beroep in Afghanistan. Uw vader was chauffeur. Op een dag ging u naar de madrassa en deden jullie het namiddaggebed. De imam vertelde u na de gebeden dat u morgen met hem mee moest gaan voor de recitatie van de Koran. U ging akkoord hiermee. Toen u thuis kwam, vertelde u dit aan uw vader die ook akkoord ging. De volgende dag ging u naar de moskee en na het gebed zei de imam dat jullie moesten vertrekken. Toen jullie arriveerden in het dorp Cheknawar, was er een grote receptie bezig. U ging binnen en zag veel taliban leden. Eens u en de imam neerzaten, vroeg u aan hem waar de recitatie van de Koran was. De imam antwoordde dat er niets was zoals dit. Hij zei dat u moest blijven bij de mensen die hier aanwezig waren. U weigerde waarop de imam boos werd. Om hem te bedaren, ging u akkoord om te blijven. Toen hij eenmaal gekalmeerd was, vroeg u of u naar buiten mocht gaan om uw kaart van uw telefoon te herladen zodat u uw ouders kon informeren dat u bij de imam zou blijven. De imam ging akkoord. Eenmaal buiten begon u te rennen richting huiswaarts. U vertelde thuis alles wat er gebeurd was. Uw vader kreeg op dat moment een telefoontje van de imam. De imam zei dat u terug moest keren. Zo niet zouden de taliban u onder dwang terug meenemen. Uw vader bracht u naar zijn vriend waar u drie of vier nachten verbleef. Toen u in Turkije aankwam, vertelde uw vader u dat drie dagen na uw vertrek uit uw huis de imam werd vermoord in een bom explosie in de moskee. De dorpingen verdenken u omdat u bent verdwenen. De taliban kwam twee of drie dagen later bij uw vader langs en sloegen hem. Ze vroegen aan hem waar u was. Hij vertelde hen dat hij niet weet waar u bent. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en Oostenrijk naar België. Op 21 juli 2021 arriveerde u in België en de volgende dag op 22 juli 2021 dient u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 februari 2022 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd, omdat u meerderjarig bent geworden. U vreest dat de taliban u zal vermoorden indien u terug zou keren naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw originele taskara alsook die van uw vader, de originele enveloppe van Kabul Aryana Speedy Post en DHL waar de documenten mee werden verzonden neer. Op 2 december 2022 maakt uw advocaat twee foto's aan het CGVS over. Het gaat om een foto van de madrassa en een foto van de imam. Op 6 december 2022 maakt uw advocaat opnieuw een foto aan het CGVS over. Op de foto wordt een overleden man afgebeeld.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ nog minderjarig was. U werd er gehoord door een dossierbehandelaar van de cel minderjarige en kwetsbare personen. U werd prioritair gehoord en bijgestaan door uw voogd.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 12 februari 2022 achttien jaar en dus meerderjarig werd. De voogdij over u beëindigd werd dan ook van rechtswege beëindigd.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief

een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde rekrutering door de taliban. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop u gerekruteerd werd bevatten immers vaagheden en tegenstrijdigheden en stemmen bovendien niet overeen met de beschikbare informatie van het CGVS.

Vooreerst blijken uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS niet eensluidend te zijn met betrekking tot de bomexplosie waarvan u beschuldigd werd en de confrontatie met de taliban tijdens de receptie wat nochtans de directe aanleiding voor uw vlucht zou gevormd hebben en dus een essentieel element in uw vluchtmotieven betreft.

Immers, in uw vragenlijst op de DVZ rept u met geen woord over het feit dat u werd beschuldigd van de moord op de imam door een bomexplosie in de madrassa (zie DVZ, CGVS vragenlijst vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen vertelt u dat u werd beschuldigd van de moord op de imam door een bomexplosie in de madrassa. U verklaart dat uw directe vluchtaanleiding rechtstreeks verbonden is aan uw problemen met de imam (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u geen afdoende uitleg hiervoor. U beweert dat de tolk op de DVZ tijdens uw persoonlijk onderhoud zei dat u kort uw problemen moest vertellen en niet de volledige zaak omdat u dit kon vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U dacht bij uzelf dat u niet alles had verteld en maar een paar dingen in het kort (CGVS, p. 19). Zoals u op het CGVS aanhaalt heeft dit incident ook geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Dat u deze reden dus niet heeft aangehaald als belangrijk punt in uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, doet de wenkbrauwen fronsen over de geloofwaardigheid van uw verhaal. Bovendien laat u na dit te vermelden bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer u gevraagd wordt of u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ alle essentiële elementen met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming hebt weergegeven. Dat u een dergelijk essentieel element vergeet te vermelden kan op weinig bijvak rekenen.

Uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS bevatten nog enkele andere incoherenties die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ beweert u het volgende aangaande uw ontsnapping van de taliban: "Aan de talibanstrijders vroeg ik of er een winkel in de buurt was." (zie DVZ, CGVS vragenlijst vraag 5) Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u voor uw ontsnapping aan de imam had gevraagd of u naar de winkel mocht om uw kaart te herladen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u geen afdoende uitleg hiervoor. U zegt enkel het volgende: "Neen, ik vertelde hen dat ik de imam had verteld dat ik naar de winkel wou gaan om een kaart te kopen. De imam zei ok, je kan naar de winkel gaan en je kan een kaart halen. Ik zei hetzelfde daar als hier wat ik net heb verteld." (CGVS, p. 16). Wat duidelijk niet het geval blijkt te zijn. Er kan niet worden ingezien om welke reden de dossierbehandelaar van de DVZ uw verklaringen aangaande de imam anders genoteerd zou hebben. Een dossierbehandelaar heeft daar immers geen enkel belang bij. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen op de DVZ bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud aan u werden voorgelezen en u deze voor akkoord ondertekend hebt (DVZ, CGVS Vragenlijst). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt, brengt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrang.

Daaraan kan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ met geen woord repte over het gegeven dat de taliban uw vader hebben lastiggevalen na uw vertrek. Uw verklaring op het CGVS luidt als volgt: "Toen vertelde mijn vader, toen je op weg was naar Iran en Turkije, kwamen deze mensen achter me en vroegen me waar je zoon is. Ik vertelde hen dat ik het niet wist." (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstelling, antwoordt u als volgt: "Omdat de vertaler vertelde dat ik het kort moest houden. Ik moest niet mijn hele zaak vertellen. Ik dacht bij mezelf dat ik niet heel mijn zaak had verteld. Ik moest het kort houden. Alles kan ik vertellen op het volgende interview." (CGVS, p. 19). U slaagt er aldus opnieuw niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor de tegenstrijdigheden in uw vluchtmotieven. Dat u deze vorm van dreiging tegenover uw vader naar aanleiding van uw vertrek zou verzwegen hebben op de DVZ, doet verdere bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Indien er nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring op het CGVS dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest vermoord te worden door de taliban nadat u weigerde om met hen te blijven, brengen volgende vaststellingen dit verder in het gedrang.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien is er in uw hoofde geen sprake van een bijzonder profiel dat voor de taliban organisatie interessant zou kunnen zijn. U verklaart immers een gewone student te zijn. U vermeldt geen militaire vaardigheden of soortgelijke capaciteiten.

Uw verklaringen aangaande uw vrees voor rekrutering door de taliban zijn niet alleen in strijd met de beschikbare informatie, maar bevatten danig veel interne tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat er opnieuw geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat de imam u uit het niets zou uitnodigen om u mee te nemen naar een bijeenkomst van de taliban, des te meer de imam nooit iets van de taliban verteld had in de madrassa (zie CGVS p.10). Daarnaast heeft geen enkel ander lid van de taliban u ooit persoonlijk benaderd (CGVS, p. 9 en 10). Dat u zonder meer zou worden gerekruteerd zou immers een weinig efficiënte aanpak zijn van de taliban. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban toekomstige rekruten eerst zou warm maken voor het idee en het belang van jihad om hen vervolgens aan te moedigen de taliban te vervoegen om op die manier zoveel mogelijk jongens te overtuigen, in casu quod non. Indien u werkelijk op een dergelijke wijze onder dwang zou worden gerekruteerd, wat a priori niet weet te overtuigen, zou in deze situatie verwacht kunnen worden dat de taliban u zouden vasthouden aangezien de imam wist dat u eerst had geweigerd om met hem mee te gaan naar de bijeenkomst. Door u alleen naar buiten te laten gaan, gaven de imam en de taliban u immers een vrijgeleide om de regio te ontvluchten, wat weinig resultaten zou opleveren voor hun objectief u te rekruteren (CGVS, p. 16).

In deze context is het tevens bevreemdend te noemen dat uw overige familieleden geen problemen meer hebben gekend met de taliban nadat de taliban uw vader geslagen hebben. De confrontatie van de taliban met uw vader is reeds ongeveer twee jaar geleden (CGVS, p. 21). Indien de taliban echter nog steeds op zoek zouden zijn naar u, kan er toch verwacht worden dat ze later opnieuw zouden langskomen. Dit relativeert sterk de ernst van de door u aangebrachte situatie.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers in februari 2022 meerderjarig geworden, kan uw jonge leeftijd echter de weinig doorleefde en beknopte beschrijving van uw vluchtmotieven niet vergoelijken. Immers ook van iemand die nog minderjarig was ten tijde van de feiten van zijn asielrelaas, kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt aangaande alle essentiële elementen. Toegevoegd kan worden dat u evenmin piepjong was tijdens uw ingeroepen vluchtmotieven (CGVS, p. 6).

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van aannemelijke verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de documenten die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat ook deze niet in staat zijn de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken ernstig gerelativeerd dient te worden. Aan de door u bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De taskara's vormen hoogstens een indicatie van uw identiteit, dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht. De kopie van de foto's die u overmaakte geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de exacte omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Op de foto's zijn een madrassa/moskee, een levende en een overleden man te zien. De foto toont aldus niet aan dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd van gedwongen rekrutering door de taliban. De door u bijgebrachte stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

In zoverre u zou aanvoeren verwesterd te zijn wegens uw verblijf in België, laat u echter na in concreto aan te tonen dat u effectief verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf in België en u hier arriveerde als nietbegeleide minderjarige vreemdeling, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard

zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Voor wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker vooreerst in op zijn kwetsbaar profiel. Hij geeft aan dat zijn leeftijd niet wordt betwist, dat hij geboren is op 12/2/2004 en dat hij in 2020 Afghanistan heeft verlaten op zestienjarige leeftijd. Hij meent dat zijn leeftijd hem kwetsbaar maakt en dat hiermee onvoldoende rekening gehouden werd door het CGVS. Hij wijst erop dat hij pas na zijn meerderjarigheid werd gehoord terwijl het in het belang is van het kind om zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk te zien behandeld en dat alle belevenissen waarover hij heeft verteld, zich hebben voorgedaan toen hij ongeveer vijftien jaar oud was. Er werd volgens hem onvoldoende rekening gehouden met zijn kwetsbaarheid en zijn leeftijd.

Ten tweede stelt verzoeker dat hij volhardt in zijn relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal. Hij legt uit dat hij bij de DVZ er geen melding van heeft gemaakt dat hij werd beschuldigd voor het vermoorden van de imam omdat hij dit heeft vernomen na zijn vertrek uit Afghanistan en hij bij de DVZ gevraagd werd de redenen van zijn vertrek uiteen te zetten. Hij voegt toe dat de imam tot de taliban behoort en dus ook als talibanstrijder kan worden aanzien, waardoor de tegenstrijdigheid zoals vermeld in de beslissing slechts een kleinigheid betreft, die volgens hem niet voldoende is om zijn volledige relaas op de helling te plaatsen. Ten slotte wijst hij erop dat hij verschillende stukken heeft neergelegd en dat het feit dat er corruptie heerst in Afghanistan, niet tot gevolg heeft dat alle documenten geen bewijswaarde zouden hebben. Hij voegt nog toe dat hij originelen heeft voorgelegd. Hij besluit dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is.

Ten derde wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal ook de toekomstgerichte vrees dient te onderzoeken. Hij wijst erop dat hij al jaren in Europa verblijft en Afghanistan heeft verlaten toen hij minderjarig is waardoor hij deels buiten Afghanistan is opgegroeid. Hij wijst erop dat hij nog steeds slechts achttien jaar is, hij alleen in België verblijft en zich ver weg bevindt van zijn familie en zijn vertrouwde omgeving. Hij kaart aan dat hij in België een mooi traject heeft afgelegd, dat zijn Nederlands erg goed is en hij zijn Okan certificaat heeft behaald. Hij voegt toe dat hij consequent tewerkgesteld is, thans bij Volvo en dat hij zich één voelt met de Belgische maatschappij waar hij alle kansen krijgt. Het kan volgens hem niet betwist worden dat hij minstens als westers zal worden bestempeld bij terugkeer naar Afghanistan door zijn lange verblijf in België en dit op het meest cruciale moment in de ontwikkeling van een kind. Hij geeft aan dat er nog tal van bijkomende risico-verhogende factoren aanwezig zijn, zijnde zijn verblijf in het buitenland, de dood van zijn vader en de afwezigheid van zijn gezinshoofd, zijn psychologische problematiek en de nood aan medische opvolging. Hij wijst erop dat er ook rekening gehouden moet worden met zijn afkomst uit Nangarhar, waar het geweld nog altijd welig tiert en er een toename van IS is.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat het frappant is dat nu de taliban aan de macht zijn in heel Afghanistan, er geen subsidiaire beschermingsstatus meer wordt verleend door het CGVS. Uit landeninformatie blijkt volgens hem dat er in Nangarhar een verhoogd risico is. Hij wijst erop dat hij nieuwe en meer actuele informatie wenst over te maken waarvan hij een opsomming geeft op p. 28 van zijn verzoekschrift en waarna hij stelt dat het overzicht van ACLED aantoonde dat er veel informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarvan de commissaris-generaal ook op de hoogte diende te zijn. Hij wenst in dit verband ook te verwijzen naar een rapport van Asyls, 'COI Repository', waaruit volgens hem blijkt dat men geen specifieke functie gehad moet hebben om vandaag gevaar te lopen in Afghanistan. Hij wijst er ook op dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en hij een uiterst kwetsbaar profiel heeft, wat op zich persoonlijke omstandigheden uitmaken die het risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen zijn regio.

Hij kaart aan dat er onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is op heden ter vorming van een beleid. Hij meent dat de desastreuze menselijke situatie wel degelijk intentioneel en overwegend veroorzaakt wordt door het bewind van de taliban. Volgens hem verliest het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog. Ook de slechts socio-economische situatie wordt volgens hem veroorzaakt door de taliban. Hij is de mening toegedaan dat zelfs indien de socio-economische situatie niet te wijten zou zijn aan de taliban, er nog steeds subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te verschuilen achter allerlei reeds aanwezige factoren om te stellen dat de situatie al aanwezig was in Afghanistan en dat de machtsovername door de taliban hier geen invloed op gehad heeft. Hij wenst ook te benadrukken dat er in Afghanistan amper toegang is tot gezondheidszorg. Hij kaart aan dat er geen rekening gehouden werd met zijn situatie en of hij wel toegang zal hebben terwijl zijn nood aan medische zorgen zeer groot is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 13 november 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker werd op 13 september 2021 een voogd toegewezen. Die voogdij werd van rechtswege beëindigd toen verzoeker meerderjarig werd, namelijk op 12 februari 2022. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was verzoeker reeds meerderjarig.

Verzoeker gaf aan in goede gezondheid te verkeren (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, 28.10.2021, punt 30; NPO, p. 3). De Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 28 oktober 2021 maakt geen melding van bijzondere procedurele noden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich problemen hebben gesteld omwille van bepaalde kwetsbaarheden in hoofde van verzoeker. Minstens toont hij dit niet *in concreto* aan.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben gelet op zijn nood aan medische opvolging en daarnaast ook gewag maakt van een beperkte intellectuele capaciteit, merkt de Raad op dat verzoeker tot op heden geen enkel objectief bewijsstuk neerlegt ter staving van voormelde beweringen. Verzoeker toont aldus op generlei wijze aan dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verzoeker, die bekritiseert dat hij pas werd gehoord nadat hij meerderjarig was geworden, laat na *in concreto* aan te tonen op welke wijze zijn rechten hierdoor zijn geschaad en dat dit tot gevolg zou hebben gehad dat hij als minderjarige andersluidende verklaringen zou hebben kunnen afleggen. Dergelijke kritiek is overigens weinig ernstig nu verzoeker zich tegelijkertijd en zoals verder *infra* besproken wordt, verschuilt achter zijn jonge leeftijd ter vergoelijking van zijn inconsistenties en tegenstrijdigheden doorheen zijn onderhoud.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat er geen specifieke steunmaatregelen werden verleend aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoeker verklaart dat de *qari* van de imam getracht heeft om hem te rekruteren voor de taliban. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban.

4.4.2. Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de bestreden beslissing namelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn zogenaamde rekrutering nu zijn verklaringen vaagheden en tegenstrijdigheden bevatten en niet overeenstemmen met de beschikbare informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. De Raad komt tot dit besluit op grond van volgende vaststellingen aangehaald door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing:

I) Verzoeker legt volgende inconsistente verklaringen af bij de DVZ en bij het CGVS en is niet in staat hiervoor een dienstige verklaring te bieden: (i) verzoeker rept bij de DVZ met geen woord over het feit dat hij beschuldigd werd van de moord op de imam door een bomexplosie in de madrassa en haalt dit evenmin aan bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, waar hij wordt gevraagd of hij alle essentiële elementen met betrekking tot zijn beschermingsverzoek heeft weergegeven; (ii) verzoeker verklaart bij de DVZ dat hij aan de talibanstrijders vroeg of er een winkel in de buurt was terwijl hij bij het CGVS verklaart dat hij voor zijn ontsnapping aan de imam had gevraagd of hij naar de winkel mocht om zijn kaart te herladen; (iii) verzoeker maakt bij de DVZ geen gewag van het feit dat de taliban zijn vader hebben lastiggevallen na zijn vertrek;

II) Verzoekers verklaringen over zijn rekrutering (i) stemmen niet overeen met de informatie zoals geciteerd in de bestreden beslissing en verzoeker slaagt er bovendien niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de daarin geschetste rekruteringswijze van de taliban; (ii) bevatten danig veel interne tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat er opnieuw geen geloof aan gehecht kan worden nu a) het bijzonder merkwaardig is dat de imam hem uit het niets zou uitnodigen om mee te nemen naar een bijeenkomst van de taliban; b) geen enkel ander lid van de taliban hem ooit persoonlijk benaderd had; c) zijn verklaringen getuigen van een efficiënte aanpak van de taliban; d) indien het werkelijk om een rekrutering onder dwang ging, er verwacht kan worden dat de taliban hem zouden vasthouden aangezien de imam wist dat hij eerder geweigerd had om mee te gaan naar de bijeenkomst; III) In de door verzoeker geschetste context is het bevreemdend dat zijn overige familieleden geen problemen meer gekend hebben met de taliban nadat de taliban zijn vader geslagen hebben.

IV) Verzoekers jeugdige leeftijd kan zijn weinig doorleefde en beknopte beschrijving van zijn vluchtmotieven niet vergoelijken;

V) De documenten die verzoeker neerlegt, zijn niet in staat de beoordeling van zijn verzoek in positieve zin om te buigen nu (i) uit informatie blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden; (ii) de taskara's hoogstens een indicatie vormen van zijn identiteit, dewelke heden niet ter discussie staat; de kopie van de foto's slechts een bepaald beeld weergeven maar niets zeggen over de exacte omstandigheden waarin ze werden genomen en niet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer werd van gedwongen rekrutering;

VI) Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij effectief verwesterd is omwille van zijn verblijf in België, waar hij arriveerde als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te verwijzen naar zijn profiel, het volharden in zijn relaas, het aanbrengen van vergoelijkungen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

4.4.2.1. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd op de DVZ en het CGVS over de bomexplosie waarvan hij werd beschuldigd en over de confrontatie met de taliban tijdens de receptie, wat nochtans de directe aanleiding heeft gevormd voor zijn vlucht. Verzoeker vertelt immers op de DVZ niets over het feit dat hij werd beschuldigd van de moord op de imam door een bomexplosie, terwijl hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalt en verklaart dat zijn directe vluchtaanleiding rechtstreeks verbonden is aan de problemen met de imam (NPO, p. 4). Dat verzoeker, gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, dergelijke kernaspect onvermeld laat en dit evenmin aanhaalt wanneer hij gevraagd wordt of hij alle belangrijke elementen heeft kunnen meedelen bij de DVZ (NPO, p. 4), vormt reeds een eerste indicatie van een ongeloofwaardig relaas. De commissaris-generaal oordeelde in dit verband aldus op goede gronden wat volgt: *“Vooreerst blijken uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS niet eensluidend te zijn met betrekking tot de bomexplosie waarvan u beschuldigd werd en de confrontatie met de taliban tijdens de receptie wat nochtans de directe aanleiding voor uw vlucht zou gevormd hebben en dus een essentieel element in uw vluchtmotieven betreft.*

Immers, in uw vragenlijst op de DVZ rept u met geen woord over het feit dat u werd beschuldigd van de moord op de imam door een bomexplosie in de madrassa (zie DVZ, CGVS vragenlijst vraag 5). Tijdens

uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen vertelt u dat u werd beschuldigd van de moord op de imam door een bomexplosie in de madrassa. U verklaart dat uw directe vluchtaanleiding rechtstreeks verbonden is aan uw problemen met de imam (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u geen afdoende uitleg hiervoor. U beweert dat de tolk op de DVZ tijdens uw persoonlijk onderhoud zei dat u kort uw problemen moest vertellen en niet de volledige zaak omdat u dit kon vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U dacht bij uzelf dat u niet alles had verteld en maar een paar dingen in het kort (CGVS, p. 19). Zoals u op het CGVS aanhaalt heeft dit incident ook geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Dat u deze reden dus niet heeft aangehaald als belangrijk punt in uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, doet de wenkbrauwen fronsen over de geloofwaardigheid van uw verhaal. Bovendien laat u na dit te vermelden bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer u gevraagd wordt of u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ alle essentiële elementen met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming hebt weergegeven. Dat u een dergelijk essentieel element vergeet te vermelden kan op weinig bijvak rekenen.”

Verzoeker kan dergelijke opmerkelijk omissie niet vergoelijken door in het verzoekschrift te stellen dat de bomexplosie plaatsvond nadat hij het land al had verlaten en hij bij de DVZ enkel gevraagd werd naar de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk aangegeven tijdens zijn vrij relaas dat zijn vader hem, nadat hij Afghanistan had verlaten en hij zich reeds in Turkije bevond, verteld heeft van de bomexplosie en hierbij toevoegde dat zijn zoon ervan verdacht werd de imam te hebben vermoord. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader, toen hij die situatie zag, besepte dat het beter is dat zijn zoon zou vertrekken omdat hij anders vermoord zou worden (NPO, p. 17). Verzoekers vlucht naar België en beslissing om niet meer terug te keren naar Afghanistan is aldus wel degelijk mede ingegeven door de verdenking van moord op de imam, waardoor zijn stilzwijgen hieromtrent bij de DVZ hoe dan ook een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid ervan. Bovendien stemt verzoekers uitleg in het verzoekschrift niet overeen met datgene wat blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud. Geconfronteerd door de *protection officer* dat hij de bomaanslag onvermeld liet bij de DVZ, antwoordde verzoeker dat hij de problemen er kort moest vertellen en niet de volledige zaak (NPO, p. 19). Wat er ook van zij dient erop te worden gewezen dat het gegeven dat verzoeker bij de DVZ verzocht werd om de feiten kort weer te geven, op geen enkele wijze verantwoordt waarom hij geen melding zou maken van de verdenking van moord, wat nochtans kadert in zijn problemen met de imam, waardoor hij zijn herkomstland is ontvlucht. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de verdenking van moord, waardoor hij volgens zijn vader niet meer kon terugkeren naar Afghanistan, onvermeld laat.

4.4.2.2. Dat verzoeker bij de DVZ kort moest zijn, kan voorts de overige inconsistenties tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet verklaren. In die zin is het opvallend dat verzoeker bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van het feit dat de taliban zijn vader hebben lastiggevalen na zijn vertrek, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn vader hem verteld had tijdens zijn reis van Iran naar Turkije dat ze achter hem aankwamen en vroegen waar zijn zoon is (NPO, p. 17). Bovendien stemt zijn verklaring bij het CGVS over zijn ontsnapping uit de handen van de taliban niet overeen met die van de DVZ. Bij de DVZ verklaart hij immers dat hij aan de talibanstrijders vroeg of er een winkel in de buurt was (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij aan de imam had gevraagd of hij naar de winkel zou mogen gaan om een kaart te kopen om zijn telefoon te herladen om zijn ouders te bellen (NPO, p. 16). Naast het feit dat dergelijke inconsistenties de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen, zijn verzoekers verklaringen over de houding van de taliban evenmin aannemelijk. Dat de taliban verzoeker op een zeer gemakkelijke wijze zouden hebben laten ontsnappen, terwijl het volgens verzoeker nochtans ging om een gedwongen rekrutering, doet de wenkbrauwen fronsen nu dit getuigt van een zeker amateurisme. In die zin is het ook uiterst opmerkelijk dat verzoeker alleen naar buiten mocht gaan, terwijl de taliban nochtans wisten dat hij er niet wilde blijven (NPO, p. 16: *“ik zei nee, ik wil hier niet blijven”*). De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en luiden als volgt: *“Uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS bevatten nog enkele andere incoherenties die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.*

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ beweert u het volgende aangaande uw ontsnapping van de taliban: “Aan de talibanstrijders vroeg ik of er een winkel in de buurt was.” (zie DVZ, CGVS vragenlijst

vraag 5) Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u voor uw ontsnapping aan de imam had gevraagd of u naar de winkel mocht om uw kaart te herladen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u geen afdoende uitleg hiervoor. U zegt enkel het volgende: "Neen, ik vertelde hen dat ik de imam had verteld dat ik naar de winkel wou gaan om een kaart te kopen. De imam zei ok, je kan naar de winkel gaan en je kan een kaart halen. Ik zei hetzelfde daar als hier wat ik net heb verteld." (CGVS, p. 16). Wat duidelijk niet het geval blijkt te zijn. Er kan niet worden ingezien om welke reden de dossierbehandelaar van de DVZ uw verklaringen aangaande de imam anders genoteerd zou hebben. Een dossierbehandelaar heeft daar immers geen enkel belang bij. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen op de DVZ bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud aan u werden voorgelezen en u deze voor akkoord ondertekend hebt (DVZ, CGVS Vragenlijst). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt, brengt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrang.

Daaraan kan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ met geen woord repte over het gegeven dat de taliban uw vader hebben lastiggevalen na uw vertrek. Uw verklaring op het CGVS luidt als volgt: "Toen vertelde mijn vader, toen je op weg was naar Iran en Turkije, kwamen deze mensen achter me en vroegen me waar je zoon is. Ik vertelde hen dat ik het niet wist." (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstelling, antwoordt u als volgt: "Omdat de vertaler vertelde dat ik het kort moest houden. Ik moest niet mijn hele zaak vertellen. Ik dacht bij mezelf dat ik niet heel mijn zaak had verteld. Ik moest het kort houden. Alles kan ik vertellen op het volgende interview." (CGVS, p. 19). U slaagt er aldus opnieuw niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor de tegenstrijdigheden in uw vluchtmotieven. Dat u deze vorm van dreiging tegenover uw vader naar aanleiding van uw vertrek zou verzwegen hebben op de DVZ, doet verdere bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

4.4.2.3. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat de manier waarop verzoeker zijn rekruteringspoging door de taliban voorstelt, niet strookt met de informatiebronnen waarnaar verwezen in de bestreden beslissing. In de beslissing wordt terecht aangegeven dat gedwongen rekrutering niet de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban betreft en zodoende slechts zelden voorkomt. Deze overweging vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden vaststellen wat volgt: "Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien is er in uw hoofde geen sprake van een bijzonder profiel dat voor de taliban organisatie interessant zou kunnen zijn. U verklaart immers een gewone student te zijn. U vermeldt geen militaire vaardigheden of soortgelijke capaciteiten."

Voorts slaagt verzoeker er niet in aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Behalve het gegeven dat verzoeker erop wijst dat er wel degelijk sprake was van gedwongen rekrutering, brengt hij niets *in concreto* in tegen de voormelde pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Immers, waar verzoeker verklaart dat enkel hij benaderd werd door de imam omdat hij het goed deed op school (NPO, p. 19), blijkt uit de informatie aangehaald in de bestreden beslissing dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt op goede gronden besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Voorts is het nog opmerkelijk dat verzoeker voorheen nooit persoonlijk zou zijn benaderd door de taliban (NPO, p. 10). Ook de volgende motieven zijn draagkrachtig en pertinent en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: "Uw verklaringen aangaande uw vrees voor rekrutering door de taliban zijn niet alleen in strijd met de beschikbare informatie, maar bevatten danig veel interne tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat er opnieuw geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat de imam u uit het niets zou uitnodigen om u mee te nemen naar een bijeenkomst van de taliban, des te meer de imam nooit iets van de taliban verteld had in de madrasa (zie CGVS p.10). Daarnaast heeft geen enkel ander lid van de taliban u ooit persoonlijk benaderd (CGVS, p. 9 en 10). Dat u zonder meer zou worden gerekruteerd zou immers een weinig efficiënte aanpak zijn van de taliban. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban toekomstige rekruten eerst zou warm maken voor het idee en het belang van jihad om hen vervolgens aan te moedigen de taliban te vervoegen

om op die manier zoveel mogelijk jongens te overtuigen, in casu quod non. Indien u werkelijk op een dergelijke wijze onder dwang zou worden gerekruteerd, wat a priori niet weet te overtuigen, zou in deze situatie verwacht kunnen worden dat de taliban u zouden vasthouden aangezien de imam wist dat u eerst had geweigerd om met hem mee te gaan naar de bijeenkomst. Door u alleen naar buiten te laten gaan, gaven de imam en de taliban u immers een vrijgeleide om de regio te ontvluchten, wat weinig resultaten zou opleveren voor hun objectief u te rekruteren (CGVS, p. 16).” Dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft omwille van een gedwongen rekrutering wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden.

4.4.2.4. Ten slotte is het in de door verzoeker geschetste context, namelijk zijn ontsnapping uit de handen van de taliban, zijn verdenking van moord op een imam en het feit dat zijn vader door de imam werd benaderd, uitermate bevreemdend dat zijn ouders momenteel nog in hun eigen huis verblijven (NPO, p. 10) en zij het “ok” stellen (NPO, p. 11), waardoor ook volgende motieven worden bijgetreden: *“In deze context is het tevens bevreemdend te noemen dat uw overige familieleden geen problemen meer hebben gekend met de taliban nadat de taliban uw vader geslagen hebben. De confrontatie van de taliban met uw vader is reeds ongeveer twee jaar geleden (CGVS, p. 21). Indien de taliban echter nog steeds op zoek zouden zijn naar u, kan er toch verwacht worden dat ze later opnieuw zouden langskomen. Dit relateert sterk de ernst van de door u aangebrachte situatie.”*

4.4.2.5. Verzoeker toont voorts niet *in concreto* aan op welke wijze zijn jonge leeftijd – hij was reeds meerderjarig toen hij gehoord werd door de commissaris-generaal (zie ook *supra*) – en het gegeven dat de gebeurtenissen zich reeds enkele jaren geleden hebben voorgedaan hem ervan zouden ontslaan consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen. De Raad treedt de motieven van de commissaris-generaal hierin ook bij: *“Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers in februari 2022 meerderjarig geworden, kan uw jonge leeftijd echter de weinig doorleefde en beknopte beschrijving van uw vluchtmotieven niet vergoelijken. Immers ook van iemand die nog minderjarig was ten tijde van de feiten van zijn asielrelaas, kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt aangaande alle essentiële elementen. Toegevoegd kan worden dat u evenmin piepjong was tijdens uw ingeroepen vluchtmotieven (CGVS, p. 6).”* De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat ook van een jonge verzoeker (*in casu* minderjarig bij aankomst in België, doch niet meer ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud) redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en een vermeend kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld.

4.4.2.6. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij allerlei documenten had neergelegd, laat hij verder na deze te bespreken en onderneemt hij geen enkele poging om de vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, te ontcrachten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer worden die motieven door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Met betrekking tot de documenten die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat ook deze niet in staat zijn de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken ernstig gerelativeerd dient te worden. Aan de door u bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De taskara’s vormen hoogstens een indicatie van uw identiteit, dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht. De kopie van de foto’s die u overmaakte geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de exacte omstandigheden waarin de foto’s werden genomen. Op de foto’s zijn een madrassa/moskee, een levende en een overleden man te zien. De foto toont aldus niet aan dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd van gedwongen rekrutering door de taliban. De door u bijgebrachte stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.”*

Ingevolge voorgaande vaststellingen volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens enkele algemene en theoretische verwijzingen naar het principe van het voordeel van de twijfel, geen enkel verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.4.3. Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

4.4.3.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht,

de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.3.2. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan verliet als zestienjarige en dat hij België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige, waar hij reeds twee jaar onafgebroken verblijft. Hij zet uiteen dat hij deels buiten Afghanistan is opgegroeid en hij op heden nog maar achttien jaar is. Hij stelt hier alleen en ver weg van zijn familie en zijn vertrouwde omgeving te verblijven, dat hij hier al een mooi traject heeft afgelegd, dat zijn Nederlands erg goed is en hij zijn Okan certificaat heeft behaald. Hij voegt toe dat hij consequent tewerkgesteld is, thans bij Volvo en dat hij zich één voelt met de Belgische maatschappij waar hij alle kansen krijgt. Hij geeft aan dat er nog tal van bijkomende risico-verhogende factoren aanwezig zijn, zijnde zijn verblijf in het buitenland, de dood van zijn vader en de afwezigheid van zijn gezinshoofd, zijn psychologische problematiek en de nood aan medische opvolging. Hij wijst erop dat er ook rekening gehouden moet worden met zijn afkomst uit Nangarhar, waar het geweld nog altijd welig tiert en er een toename van IS is.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker twee jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers bijna zeventien jaar toen hij Afghanistan verliet en was al zeventien jaar toen hij in België binnenkwam.

Waar verzoeker aangeeft te werken, wat gedocumenteerd wordt aan de hand van enkele documenten gevoegd bij het verzoekschrift, merkt de Raad merkt op hieruit evenmin kan worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Het is voorts positief dat verzoeker zich inzet op de arbeidsmarkt, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker op een zodanige manier is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren naar Afghanistan. Evenmin blijkt uit een loutere tewerkstelling dat verzoeker op ernstige wijze is vervreemd van de geldende normen en waarden van Afghanistan.

Waar verzoeker opmerkt dat hij over beperkte intellectuele capaciteiten beschikt, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op geen enkele wijze wordt gestaafd. De Raad merkt ook op dat verzoekers vermeende beperkte capaciteiten allerm minst stroken met zijn inzet en activiteiten in België.

Nog benadrukt verzoeker zijn herkomst uit Nangarhar en verwijst hij naar de aanwezigheid van ISKP en de conflicten die er spelen. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan hoe deze elementen een risico op gepercipieerde verwestering in zijn hoofde zou doen verhogen. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een

individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië en hiermee allicht doelt op het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”*, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele

ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar UNAMA, *Treatment of detainees in Afghanistan* van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari 2022 en juli 2023 doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is niet van die aard hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO